

15. ἡ συνήθεια συμφωνεῖ τὴν ὑποθήκην σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, εἰς κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματα.

16. ἡ συνήθεια εἶναι σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, δίδουσα τὴν προτίμησιν εἰς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου τὰ δικαιώματα εἶναι ἀρχαιότερα.

Οἱ τοπικοὶ δημογέροντες τῆς πόλεως

Παροικίας

Σ. Μάτσας Μαυρογένης

Π. Μαυρομμάτης (Τ.Σ.)

Θ. Καμπάνης

ὁ Εἰρηνοδίκης

δημήτριος χαμᾶτος

5. ΘΗΡΑ

3547 Ἀρ. 1997 - Ἐλήφθη τὴν 25 Μαρτίου 1834.

Κατὰ τὴν πρόσκλησιν τῆς Κοινότητος Νήσου Θήρας οἱ ὑποφαινόμενοι διορισθέντες, συνελθόντες εἰς ἓν ἀπαντῶμεν εἰς τὰ ζητήματα τῆς ὑπ' ἀριθ. 1133 ἐγκυκλίου τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὡς ἀκολούθως.

Περὶ ἐπιτροπείας.

Εἰς τὸ 1. Ἀπολογούμεθα ὅτι οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν ἦτο συνήθεια καὶ ἐργάζοντο δωρεὰν ἢ χάριν τῆς συγγενείας ἢ καὶ τῆς φιλανθρωπείας!

Εἰς τὸ 2. Ἡ ἐπιτροπεία ἐδίδετο εἰς πολλοὺς καὶ εἰς ἓνα.

Εἰς τὸ 3. Ἡ συνήθεια ἀπαιτοῦσεν εἰς σημαντικὰς ὑποθέσεις τὴν συγκάλεισιν οἰκογενειακοῦ συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ν' ἀποφασίζῃ ἂν τὰ παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου προβαλλόμενα μέτρα εἶναι ὠφέλιμα.

Εἰς τὸ 4. Ἡ συνήθεια ἦτο νὰ ὀνομάζωνται ἐνήλικα ἄρρενα μέχρι τῶν 14 ἐτῶν, τὰ δὲ θήλεα μέχρι τῶν 12- ἀλλ' ὅταν ἦτον ὑπὸ ἐπιτροπείας, εἰς μὲν τὰ ἄρρενα παύει ἡ ἐπιτροπεία ὅταν ἤθελον φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 22 ἐτῶν, εἰς δὲ τὰ θήλεα παύει ἡ ἐπιτροπεία ὅταν φθάσωσι μέχρι τῶν 30 ἐτῶν· διάκρισις δὲ ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων εἰς τὴν Νῆσον δὲν ἐπήρχετο.

Περὶ πατρικῆς ἐξουσίας.

Εἰς τὸ 5. Τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἡ ἄγραφος συνήθεια τῆς Νήσου μας ἔδιδεν εἰς μόνον τὸν πατέρα. Ἡ μήτηρ δὲν εἶχε τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἀλλὰ συμβουλευτικὴν μόνον καὶ ὄχι ἀποφασιστικὴν φωνήν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἐδίδετο εἰς τὴν μητέρα ἢ πατρικὴ ἐξουσία, ἀλλὰ μόνον ἡ πληρεξούσιος ἐπιτροπεία, ἀποθνήσκοντος τοῦ συζύγου χωρὶς διαθήκης (Γραπτὴ συνήθεια Κεφ. Β).

Εἰς τὸ 6. Τὰ κτήματα τὰ ἀποκτιώμενα ἀπὸ τὰ ὑπεξούσια τέκνα εἶναι ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ πατρὸς ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτόν· ἦτον δὲ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς ν' ἀφήσῃ τὴν νομὴν τοῦ χρηματίου, διὰ τὰ ἐγκαρδιώσῃ τὸ ὑπεξούσιον τέκνον του εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του.

Εἰς τὸ 7. Ἡ πατρικὴ ἐξουσία ἔπαυε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τὸν γάμον τῶν τέκνων του. Εἰς δὲ τοὺς κατιόντας δὲν εἶχε πατρικὴν ἐξουσίαν ὁ πάππος ἢ ἡ μάμμη, ἀλλὰ μόνον ἐπιτροπείαν ἀποθνησκόντων καὶ τῶν δύο γονέων ἀδιαθέτων.

Εἰς τὸ 8. Εἰς τὴν Νῆσόν μας δὲν ἦτον ποτὲ συνήθεια τὸ τὰ υἱοθετοῦν καὶ τὰ ἀδελφοποιῶνται.

Περὶ νομῆς.

Εἰς τὸ 9. Κατὰ τὸ ΣΤ^{ον} κεφάλαιον τῶν γραπτῶν συνηθειῶν μας τὸ δικαίωμα τῆς κατοχῆς ἀποκτιᾶτο ἐπὶ τῶν ἀκινήτων πραγμάτων διὰ τῆς ἡσύχου νομῆς ἕως 15 ἔτη, ἐπὶ δὲ τῶν κινητῶν δι' ἀποκτιήσεως ἡσύχου ἕως 5 ἔτη. Ἡ ζήτησις καὶ ἐπιθυμία τῆς κοινότητός μας ἦτο καὶ εἶναι τὰ καταργηθῇ ἡ περὶ αὕτη προθεσμία καὶ τὰ διορισθῇ ὡς ἀνεφέρθημεν εἰς τὴν πρώτην ἀπάντησιν τῶν 7 ζητημάτων.

Περὶ κυριότητος καὶ δουλειῶν.

Εἰς τὸ 10. Ἡ συνήθειά μας συμφωνεῖ μὲ τὸν Νόμον, ἡ συγκατάθεσις τῶν μερῶν καὶ ἡ πραγματικὴ παράδοσις τοῦ πράγματος ἔφθανεν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος. Δημόσιον δὲ βιβλίον ὅπου τὰ καταγράφονται αἱ ἐκποιήσεις δὲν ἦτον εἰς τὴν Νῆσον μας.

Εἰς τὸ 11. Ἡ συνήθειά μας ἐφύλαττε τοῦτο γενικῶς εἰς ὅλας τὰς ἐκποιήσεις καὶ τῶν κινητῶν ἀκόμη πραγμάτων καὶ δὲν συμφωνεῖ ὡς πρὸς τοῦτο μὲ ἄλλας Νομοθεσίας, αἱ ὁποῖαι θεωροῦν τὴν νομὴν κινητῶν ὡς ἱκανὸν δικαίωμα κυριότητος, καὶ πρὸς διασάφισιν ἀναφέρομεν τὴν κοινὴν τῆς νήσου μας παροιμίαν « πρᾶγμα γνωριζόμενον χωρὶς μάχης πέρνεται ».

Εἰς τὸ 12. Ἐκποιήσεις δουλειῶν εἰς τὴν Νῆσον μας δὲν ὑπάρχουν.

Εἰς τὸ 13. Συμφωνεῖ ἡ συνήθειά μας μὲ τὸν καὶ κατατάττει εἰς τὸ εἶδος τοῦτο καὶ τὸ τῆς βοσκῆς δικαίωμα.

Περὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν

Εἰς τὸ 14. Ἡ συνήθεια τῆς πατρίδος μας ἦτον εἰς τοῦτο σύμφωνος μὲ τὸν Νόμον εἰς τὸ τὰ ὑποθηκάζῃ τὰ κτήματά του καθεὶς ὅπως θέλει, ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπῆρχε βιβλίον δημόσιον εἰς τὸ τὰ καταγράφονται.

Εἰς τὸ 15. Συμφωνεῖ μὲ τὸν Νόμον ἡ συνήθειά μας, τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα πρᾶγματα ὑποθηκάζονται (Γραπ. συνηθ. Κεφ. 1).

Εἰς τὸ 16. Ἡ συνήθειά μας δὲν γνωρίζει τὸ πλῆθος τῶν προνομίων ὅπου λέγει ὁ Νόμος. Γνωρίζει ὅμως τὰ προνόμια τῶν δανείων, τὰ ὅποια δίδουν εἰς τοὺς δανειστὰς τὸ δικαίωμα νὰ προτιμῶνται τῶν ἄλλων· π.χ. αἱ ὑπανδροὶ γυναῖκες ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν συζύγων των διὰ τὴν προῖκα των. Τὰ ἀνήλικα καὶ ἀνίκανα ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου· τῶν προμηθευσάντων χρήματα διὰ τὴν ἀγορὰν τινὸς ἀκινήτου· ὁμοίως καὶ τὰ τοῦ κράτους ἐπὶ τῶν συνακτῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν διαχειριστῶν.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 15 Μαρτίου 1834

Μ. Ν. Λαγκαδᾶς

Λουύγκης Συρῖγο

γεώργιος Παρισάκης

Κωνσταντῖνος Λαγκαδᾶς

Θεοδόσιος Μαθᾶς

Τζάννες Δεναξᾶς

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

τὴν 24 Μαρτίου 1834 Ἐν Θήρᾳ

Οἱ Δημογέροντες τῆς Πρ. Πλ. Θήρας

Λουίγγης Συρῖγο

θεοδόσης μαθᾶς

ὁ Γραμμ.

Ἀνδρέας Δελέντας.

6. ΚΙΜΩΛΟΣ

Ἀρ. 443

Ἐν Κιμῳλῷ τὴν

10 9/βρίου 1833

Πρὸς τὸ Β. Ἐπαρχεῖον Μήλου

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 419 προσκλήσει τοῦ ἐπαρχείου ἐπισυννημμένης ἐγκυκλίου 1133 τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Β. Γραμματείας ἀναφέρει ἡ Δημογεροντία αὕτη τὰ ἐπόμενα, συμβουλευθεῖσα προηγουμένως καὶ τοὺς εἰδημονεστέρους ὡς πρὸς τὰς συνηθείας τῆς κοινότητος ταύτης.

Περὶ ἐπιτροπείας

- 1) Κατὰ τοῦτο τὸ ἄρθρον ἡ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον.
- 2) Ἡ συνήθεια θέλει νὰ δίδεται εἰς τ' ἀνήλικον ὡς ἐπίτροπος ὁ προγενέστερος ἀδελφός, ἢ ἄλλος τις τῶν συγγενῶν, ἢ εἷς (sic) εἴτε πολλοὶ τῶν συνήθων τοῦ θανόντος πατρός.